

[Thorkil Kristensen.]

nødvendigt må være meget forskelligt i kommuner af forskellig økonomisk struktur; en kommune med dominerende bymæssig bebyggelse må nødvendigvis have en større del af sin beskatning på personer end f. eks. en udpræget herregårdskommune, hvor hovedparten af værdierne jo ligger i selve jorden eller den faste ejendom. Derfor er udskrivningsforholdet bedre, men når det loft, der er sat, er foreslået som 5 gange skatteprocenten, mener vi, at dette loft er for højt, og at det bør sænkes, således som vi også har gjort det gældende i udvalget.

Den højtærede minister gav os på anmodning i sommer i udvalget nogle beregninger vedrørende virkningerne af et sådant loft over udskrivningsforholdet og viste, hvor mange kommuner der ville blive nødt til at nedsætte deres grundskyldpromille gradvis, hvis man lagde loftet på det sted. Men disse beregninger var jo, og det var de nødt til at være, baseret på den gamle ejendomsskyldværdi. Når nu ejendomsskyldværdierne bliver forhøjet, bliver alle promillerne af den grund automatisk mindre, og derfor er de beregninger forældede. Vi bør have nye beregninger foretaget af hensyn til de nye ejendomsskyldværdier, og så vil det vise sig, mener vi, at et lavere tal end 5 vil være det rigtige. Men vi må naturligvis forhandle i udvalget om at finde det rigtige punkt.

Der er en anden ting, jeg i denne forbindelse vil sige allerede nu. Når vi skal sammenholde skattestrukturen på landet og i byerne, når vi skal nærme landkommunerne til bykommunerne, ligger det nær at spørge: hvordan er egentlig dette udskrivningsforhold i købstadkommunerne? Det har jeg undersøgt, og det er i købstadkommunerne som gennemsnit ikke blot langt under 5, men det er under 1, idet grundskyldpromillerne i købstadkommunerne i de sidste år har ligget på 6—7 og skatteprocenten omkring 10. Der er altså meget langt igen, før landkommunerne kommer til at ligne bykommunerne på dette område.

Det kan jo ikke nægtes, at når man ser på landkommunernes skattestruktur, er der en ting, som ikke er kommet med i regeringens forslag, og det er amtsskatterne. Her er jo ligningsforholdet i og for sig 100, for så vidt som hele den amtskommunale be-

skatning hviler på fast ejendom. Jeg ved naturligvis vel, at en hel del af de udgifter, amtskommunerne administrerer, refunderes gennem vejpengene og af den fælleskommunale udligningsfond o. s. v., men den skat, som amtskommunerne stadig må udskrive, og som er betydelig og stærkt voksende, hviler alene på fast ejendom. Det er et ensidigt grundlag, hvilket er uheldigt ikke blot ud fra økonomiske synspunkter, men også ud fra demokratiske synspunkter, for det bør være en regel, at de, der har stemmeret til de organer, der fastsætter udskrivningen, også bør være med til at betale de skatter, der udskrives.

Hvis man nu følger den høje regerings forslag og ikke samtidig får amternes beskatning ændret, vil beskatningsgrundlaget i amtskommunerne blive endnu mere ensidigt end i dag; så vil det ikke blot blive begrænset til de faste ejendomme, men det vil blive begrænset til grundværdierne alene, og det vil sige, at tyngdepunktet bliver forskudt endnu mere over på de faste ejendomme, hvor tyngdepunktet ligger på selve grundværdien. Det må være reglen for amtskatternes vedkommende, at vi ikke går fra det nuværende snævre grundlag til et endnu snævrere, men tværtimod til et bredere grundlag for påligning af disse skatter. Vi har antydnet den metode i venstres amtsskatteforslag. Vi må i hvert fald finde frem til et bredere grundlag her og ikke et snævrere.

Det giver mig anledning til en sidste almindelig betragtning om ejendomsskatterne. Man plejer at sige, at ejendomsskatterne er de faste skatter; men man må rigtigt nok sige, at når man ser på de sidste 20-25 års udvikling, har det været så som så med denne fasthed. Ikke blot kan ejendomsskatterne variere med kommunernes skatteudskrivningsbehov, ligesom indkomstskatterne kan — de vil i øvrigt komme til at variere endnu mere, hvis skattegrundlaget indsnævres til grundværdierne alene — men der har i lang tid været tendens til, at disse såkaldte faste skatter er steget meget betydeligt i forhold til grundværdierne.

I begyndelsen af 1930'erne var for landet som helhed samtlige grundskatter 13-14 promille af grundværdien — jeg taler altså her om grundskatterne til stat, amt og